

Reactie Straat Consulaat op Programmabegroting 2025 onderdeel Maatschappelijke Opvang

Het Straat Consulaat heeft eerder al ingesproken bij de commissie Ruimte over de begroting. Wij hebben het toen vooral gehad over de noodzaak om voldoende betaalbare woningen te realiseren. Dakloosheid is namelijk in de eerste plaats een huisvestingsprobleem en blijft groeien als gevolg van het tekort aan betaalbare huisvesting. Het gebrek aan woonruimte blijft het belangrijkste zorgpunt. Ook bij de commissie Samenleving willen wij dit weer voorop stellen.

Het nieuwe beleidskader van de gemeente zet volop in op het voorkomen van dakloosheid. Maar als we kijken naar onze analyse van preventiemaatregelen zien we dat het overgrote deel van de maatregelen zich blijft richten op opvang en mensen die al dakloos zijn en niet op huisvesting en preventie. We vragen ons af of er middelen beschikbaar komen, ook vanuit de programma's Sociale Zaken en Wonen, om maatregelen te treffen die dakloosheid echt gaan voorkomen.

We lezen in de begroting dat in 2025 nieuwe afspraken worden gemaakt over de (financiering van) maatschappelijke opvang met zorgaanbieders, zodat de omslag van opvang naar wonen, die in het beleidskader is omschreven, concreet vorm krijgt richting 2030. We juichen dit voornemen toe. Dit is immers een cruciaal punt om dakloosheid daadwerkelijk uit te bannen.

Tegelijkertijd hebben we ook een punt van zorg. Het afbouwen van opvang ten gunste van wonen kan niet worden gerealiseerd zonder betrokkenheid en afspraken met de wooncorporaties en in samenwerking met het woondomein binnen de gemeente. Deze betrokkenheid is er nu nog niet. Ook hierbij is het cruciaal dat de schotten binnen de gemeente verdwijnen en ook de afdeling Wonen volop mee doet. Financieel zien we ook nog dat er vanuit het programma Stadsontwikkeling en Wonen geen middelen worden gereserveerd voor de aanpak van dakloosheid. En ook dat blijft een probleem.

Een andere grote zorg betreft het antwoord op de technische vraag 98 van Hart voor Den Haag. Daarin stelt het college dat door het stijgen van de kosten voor gezinsopvang, er minder geld beschikbaar is voor het beleidskader aanpak dakloosheid. Waar duidelijk een ambitie is om van opvang naar wonen te gaan en te denken in termen van woonoplossingen, blijkt in de praktijk dat dit College juist een stap terug zet en meer middelen beschikbaar wil stellen voor opvang ten koste van beschikbare middelen voor het beleidskader. Hoe rijmt het College de ambitie van het beleidskader met deze maatregelen in de praktijk?

Als Straat Consulaat weten we maar al te goed hoe groot de dakloosheidscrisis is en dat deze crisis maar groter blijft worden. We zien steeds meer mensonterende situaties en realiseren ons dat een van de knoppen waar de wethouder feitelijk op kan drukken meer opvang en zorg is. Maar dat is niet de oplossing. Deze vicieuze cirkel kunnen we enkel en alleen doorbreken door meer verantwoordelijkheid neer te leggen bij de Wethouder Wonen en de afdeling DSO. Als het voorkomen en uitbannen van dakloosheid niet tot de topprioriteit behoort in het woonbeleid, dan blijven we dweilen met de kraan open en heel veel geld verkwisten in een systeem waarvan we allemaal weten dat het niet werkt